

zločinstvo, vendar se je nabralo zoper njega toliko obtožujočega gradiva, da se ne bode mogel izviti. — Pogreba umorjene ženske udeležila se je ogromna množina ljudstva, ki je vsled neke govorice mislilo, da bode tudi morilec navzoč, kar pa se seveda ni uresničilo.

Mlad razbojnik. Pri Šmarjeti blizo Rimskih toplic je čakal pretečeni teden 16 letni čevljarski sin Rudolf Brina na Franc-a Majcen-a, krčmarjevega sina iz Globokega. Ko poslednji nič hudega sluteč pride po cesti, se Brina vrže iz skrivališča na njega ter z glavo slabotnega dečka tako dolgo ob kamenje bije, dokler Majcen zavest ne izgubi. Nato ga vleče divjak po strmem bregu dol k Savinji ter ga misli v vodo vreči. K sreči pa je prišel slučajno en žandarm tod mimo ter takoj zapazil zločinstvo. Brina se je spustil v beg, toda na kolodvoru v Rimskih toplicah, kjer se je hotel žandarju skriti, ga je ta zasačil ter okrajnemu sodišču v Laškem trgu izročil.

Življenje rešil je 18. avgusta uradnik Jožef Peitler iz Krškega pekovskemu pomočniku Franc Kostanjšek-u, ko se je ta šel blizo Vidma v Savo kopat, pa je prišel v vrtinec, ki ga je potegnil v globočino. Na bregu stala sta neka stareja ženska in en šolar, ki sta nesrečo zapazila ter začela na pomoč klicati. Peitler je bil urno na mestu, izlekel se je za silo ter skočil za utopljenecem, katerega je z velikim naporom nezavestnega na suho spravil. Posrečilo se je kmalo ga spet oživiti. Dohiteli zdravnik dr. Janez Kaisersberger iz Krškega je ponesrečenca nato velel v krško bolnišnico prepeljati.

Dva delavca sta se zadušila pri kopanju novega studenca na posestvu občinskega predstojnika Franc Medvedec-a v Kapeli pri Brežicah. Bila sta delavca Anton Stingl in Jožef Fresl, doma iz Samobora na Hrvatskem.

Koroške novice.

Odgovor „Mir“ u. Prejeli smo sledeče pismo: „Libuče, dne 29. avgusta 1904. Dragi mi „Štajerci“! „Mir“ se me je v števil. 32 spomnil in napadel kakor popadljiv pes. Kaj je „Mirovcem“ mar, da sem ubog rokodelce, saj jim nisem krajcarja dolžen in ga bi mi tudi ne dali zastonj? Ako je moja tabla nemška in ste tako zabiti, da napisa ne razumete, tedaj idite pa kam drugam po svoje pantofelne! Meni je malo za Vas; jaz dobim dela dovolj od drugih ljudi, za katere imam tudi tablo, kakor to sami pravite. Le spomnite se me še kedaj v Vašem listu, jako prijetno mi bo, ko bom Vas po gobcih nazaj oklestil. G. Gradischnik, čevljar.

Strelna udarila je dne 20. avgusta v gospodarsko poslopje posestnika Šmolinar-ja v Arijah ter isto užgala. To kakor sosednja poslopja so do tal zgorela in v njih tudi nekaj živine. — Istega dne je užgala strelna hlev Hanibaura v Sokovi. — Blizo železniške postaje „Paternion-Feistritz“ je ravno ta dan strelna udarila v Lak-

nerjev mlin. Mlin je pogorel in v ognju je našla smrt tudi ondi stanujoč revček Šimon Rogi, katerega so navadno ljudje imenovali „Mühltockerle“.

Vzgleden fajmošter je Alojz Vana v Sirnici. Dne 24. aprila je hotel pri seji okrajnega šolskega sveta gledé snaženja šolskih prostorov nepostaviti komandirati, za česar sta se z ondotnim g. nadučiteljem Franc Morokutti-jem sprla. V jezi je rekel nadučitelj fajmoštru: „Viste lažnjive in tudi druge k laži zapeljujete.“ Ko je fajmošter na te besede opozoril posestnika Jurija Lechner-ja, da bode moral o tem nadučiteljevemu izrazu pričati, mu Lechner hladnokrvno odgovori: „Za Vas jaz ne pričujem, ker je resnica, da ste lažnjivec in potuhnenec.“ Nato je Vana po dr. Brejcu vložil tožbo pri okrajni sodnji v Feldkirchnu zoper Morokutti-ja in Lechner-ja, ki pa sta bila popolnoma oproščena, ker sta po svojem zagovorniku dr. Maksu Messiner-ju resnico svoje trditve dokazala in sicer skozi več slučajev — ne samo iz enega. Vana je rekuriral nato na deželno sodnijo, katero je Morokutti-jevo in Lechner-jevo izjavo zopet spoznalo za resnično, namreč da je Vana lažnjivec. O Vana, Vana, wanen kunnt' ma! — „Brztg.“

Vlak je povozil blizo Pontabla nekega italijanskega vojaka, ko je hotel na svoje stariše nasloviti pismo v poštni voz vreči. Ob naši meji deluje sedaj italijansko vojaštvo šance in polaga mine, da bi se v slučaju vojske avstrijskim vojakom zabranil prestop laške meje. Vojaki delajo te obrambe na strminah ob železnični progi Pontabel — Ciuzaforte, kjer vozijo toraj sedaj vlaki iz previdnosti pred naravnimi kotajočimi pečinami jako počasno. Ta okoliščina je napeljala dotičnega vojaka na misel, da bi znal svoje pismo kar na peljajoč vlak oddati, toda revež je prišel pod njega in kolesa so ga na kosce razmečkala.

Pri kopanju studenca zasut bil je dne 12. avgusta t. l. v Suhi pri Beljaku delavec Tomaž Karitnik. Mož je kopal na vrtu neke vile studenca in je prišel že 13 metrov globoko, ko se je omenjenega dne udrla zemlja ter nesrečneža zasula. Na pomoč so prihiteli huzarji iz Jezernice, kjer imajo sedaj vojaške vaje. Kopali so noč in dan, pa šele noči od 14. na 15. avgusta so prišli do zasutega reveža, ki je seveda že bil mrtev. Karitnik je nesrečo baje sam zakrivil, ker je naredil slab beton (mešanico cementa s gramožem ali šodrom).

Za pogorelce v Šmohorju je vlada dovolila nabiranje milodarov po celi avstrijski državi. Iz dna srca želimo po ognju tako hudo prizadetim nesrečnežem da bi ta nabira imela prav povoljnega vspeha; vsi avstrijski državljani, negledé ali je s te ali iz druge dežele, negledé ali govori ta ali uni jezik, naj bi pomagali po svojih močeh lajšati revščino in obupanje teh revežev. Zlato se v ognju čisti, pravi praviatelj pa se v nesreči spozna.